

opusdei.org

Carta del prelat (8 de juny de 2018)

La formació que s'ofereix a l'Opus Dei està també dirigida als joves, per a què "siguin — ara i després al llarg de la seva vida— ferment cristià en les famílies, en les professions, en tot el camp immens de la vida humana."

08/06/2018

Estimadíssims, que Jesús em guardi les filles i els fills!

La proximitat del Sínode de Bisbes, sobre la joventut i el discerniment vocacional, em mou a dirigir-vos aquestes línies per convidar-vos a una renovada dedicació a l'obra de sant Rafael, que ha de ser, per a tothom —en expressió de sant Josepmaria— com «la nineta dels nostres ulls», ja que la formació cristiana de la joventut és i serà sempre una prioritat apostòlica a l'Església i, per tant, a l'Obra.

«*Ite et vos in vineam meam*. Aneu també vosaltres a la meva vinya». El nostre Pare va escriure aquestes paraules de Jesús —de la paràbola dels treballadors a la vinya (cf. *Mt* 20, 4)—, com a encapçalament de la *Instrucció per a l'obra de sant Rafael*. Les reconeixem dirigides també a nosaltres, sabent-nos enviats a treballar a la vinya que el Senyor va encomanar al nostre Pare i que ara és a les mans de cadascuna de les

seves filles i de cadascun dels seus fills.

Com a finalitat immediata d'aquesta tasca, volem formar el màxim nombre possible de gent jove, perquè amb llibertat i responsabilitat personals, participant de l'esperit de l'Obra, siguin —ara i després al llarg de la seva vida— ferment cristià en les famílies, en les professions, en tot el camp immens de la vida humana al mig del món. I com una altra conseqüència d'aquesta tasca, el Senyor no deixarà de cridar a qui Ell vulgui (cf. *Mc* 3, 13) a incorporar-se a l'Opus Dei.

També per l'acció apostòlica d'aquests mateixos nois i noies de sant Rafael, volem ser, en unió amb tota l'Església, sembradors de l'alegria de l'Evangelí, que «omple el cor i la vida sencera dels que troben Jesús».[1]

Que aquestes noies i aquests nois siguin de fet una selecció no significa desentendre's dels altres. De cent ànimes ens interessen les cent; per això, com també ens ensenya el nostre Pare: «La vostra tasca i la meva han d'anar dirigides, repeteixo, a totes les criatures: als parents, als amics, als conveïns, als col·legues, als del nostre país, als que són ciutadans d'altres països; als catòlics, als cristians dissidents, als no cristians: sempre convivint amb amistat lleial i *veritatem facientes in caritate*, seguint i propagant la veritat de l'Evangeli amb caritat (Ef 4, 15)».[2]

Tot i que els nois i les noies de sant Rafael no tenen un vincle formal amb l'Obra —no són fidels de la Prelatura—, participen del seu esperit i del dinamisme apostòlic. No són, per tant, persones que simplement reben uns mitjans de formació espiritual, sinó que senten l'Obra com a seva i intenten cooperar

activament en la seva missió apostòlica.

Procurem dedicar cap i temps a preparar les activitats que són mitjans tradicionals d'aquesta tasca (cercles, recessos, catequesis, etc.), i posar-los en pràctica amb el to humà i sobrenatural, amb el sentit positiu i l'amor a Déu i a les ànimes amb què van néixer al cor de sant Josepmaria. Sense oblidar que el fruit apostòlic depèn abans que res de la gràcia de Déu.

Sabeu bé que aquestes activitats no són independents de les relacions interpersonals d'amistat: «El nostre Pare ens va ensenyar que aquestes tasques han d'anar sempre precedides, acompanyades i seguides de l'oració, la mortificació i el tracte personal d'amistat i confidència».[3]

L'amistat és un valor humà molt ric, que Jesús mateix ha elevat al nivell diví: «A vosaltres us he dit amics» (*Jn*

15, 15); «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15, 13). El Senyor es dona completament: intentem seguir els seus passos i entregar la vida pels altres. L'apostolat és la màxima expressió d'amistat. No s'instrumentalitza l'amistat, sinó que es porta a la seva plenitud.

Viure una veritable amistat, lleial i sincera,^[4] implica sortir de nosaltres mateixos. Suposa dedicar generosament el temps per a un tracte personal, en el qual es comparteixen alegries, dolors, esperances, per veritable interès i afecte mutu. En aquest àmbit de l'apostolat personal d'amistat, s'obren sempre grans possibilitats a l'espontaneïtat i iniciativa de cadascuna i de cadascú.

També hi ha un gran panorama per organitzar activitats auxiliars, segons les necessitats de lloc i temps, que

ajudin a millorar la formació humana, cultural, etc. d'un gran nombre de gent jove, respectant i defensant la llibertat de tothom, i que els faciliti apropar-se a la fe o incrementar-ne la formació i la vida cristiana.

Quan les dificultats ens semblin grans —i, en ocasions, ho siguin—, tornem la mirada als primers temps de l'Obra, en els quals els obstacles eren molt forts, i que anys més tard el nostre Pare recordava amb aquestes paraules: «Davant de tot això, teníem ben poca cosa —cap mitjà humà i molta joventut, molta inexperiència i molta ingenuïtat—, però ho teníem també tot: l'oració, la gràcia de Déu, el bon humor i el treball, que sempre han estat i seran les armes de l'Opus Dei».[5]

Demanem llum al Senyor, per veure cadascuna i cadascú què més podem fer i què podem fer millor en aquesta

tasca, començant pels mitjans sobrenaturals: oració, sacrifici, treball convertit en oració. Cadascú pot considerar també com millorar la seva participació, segons l'edat i les circumstàncies personals, en els diversos mitjans d'aquest apostolat amb la joventut.

Amb tot l'afecte us beneeix

el vostre Pare

Roma, 8 de juny de 2018

Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús

[1] Francesc, Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, núm. 1.

[2] Sant Josepmaria, *Instrucció*, 8-XII-1941, núm. 3.

[3] Monsenyor Xavier Echevarría, Carta del 28-XI-2002, núm. 13.

[4] Cf. Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 149.

[5] Sant Josepmaria, *Carta 7-X-1950*, núm. 12.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-8-
de-juny-de-2018/](https://opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-8-de-juny-de-2018/) (18/03/2026)